

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΜΟΥ

ΟΜΟΛΟΓΩ ταπεινῶς ὅτι ἐθεώρησα ἀστεῖον τὴν πρότασιν τῆς φίλης μου «Πινακοθήκης» ὅπως κρεμασθῇ καὶ σὺ εἰς τὰς στήλας τῆς καὶ παρὰ τὸν ἡρώϊσμόν μου, μεθ' οὗ προσεπαθήσα νὰ λησμονήσω τοιαύτην ἐθελουσίαν, ἐξηκολούθησα νὰ

πιστεύω εἰς τὴν ἀθωότητά μου, ἥτις εἰς οὐδὲν ἐπταίσειν, ὥστε νὰ καταδικασθῇ.

Καὶ ἔμῳς εἶμαι κρεμασμένη διὰ σοῦ καὶ ὑποχρεῖμαι νὰ ὑπομένω καὶ τὰ ἐλάχιστα εἴδη τῶν μορφασμῶν, καὶ τὰς μικροτέρας ἐκδηλώσεις τῶν θιαστῶν μου, οὔτε διὰ διαμαρτυρίας οὔτε διὰ παράπῃνα ἔχουσα δικαίωμα.

Καὶ διατί; ὅλ' ἐρωτήσουν οἱ μεταξὺ αὐτῶν διεσκορπισμένοι συνήγοροί μου.

Ἀπλούστατα ὅλ' λάβουν τὴν ἀνεξέλεγκτον καὶ δεσποτικὴν ἀπάντησιν... «Διότι τὸ θέλει ἡ «Πινακοθήκη».

Κατ' ἀκολουθίαν, αὕτη ἀνεγνωρίσθη ὡς ἡ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῶν μορφῶν, ἀδιαφόρως ἂν τὰ ἐπ' αὐτῶν ἔγνη τῶν θαυρῶν καὶ τῶν μεδιαμάτων προσπαθοῦσι νὰ ἐλαττώσωσι τὰ κατακτητικὰ τῆς δικαιώματα.

Τὸ μέγεθος τοῦ τοιοῦτου ἀγῶνός τῆς με τρομάζει, μοιραίως δ' ἐγκατερεῶ εἰς τὴν καταδίκην τῆς ἀγχαλωσίας μου.

Νὰ εἶχον τοῦλάχιστον τὸ θάρρος νὰ ζητήσω τὸν λόγον καὶ τὰς εὐθύνας ἀπὸ τὴν τέχνην καὶ τὴν ποίησιν, ὅπισθεν τῶν ἐπείων ἀσφαλῶς ὀχυρουμένη ἡ κυρίαρχος ἐξέρχεται πρὸς ἄγρην Ἀθίδων, ὅποτε αὐταὶ ἀμέριμνοι χαίρειν τὴν Ἀττικὴν μετὰ τοῦ ἡλίου τῆς!...

Τίποτε ἀπὸ αὐτά.

Περιορίζομαι καὶ ἐγὼ λοιπὸν νὰ σὲ βλέπω, εἰκὼν μου, καὶ νὰ σὲ παρηγορῶ, ὅτε εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἐδῶ ὑρίστασαι τὸ μαρτύριον τῶν κρίσεων καὶ ἐπι κρίσεων.

ΜΑΡΙΚΑ ΣΩΤΗΡΣΧΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΟΥΡΑΝΙΑ,

ΑΝΥΜΦΕΥΤΗ ΝΥΦΟΥΛΑ

Καὶ περὶ τὴν σὺν κρῖνος
Καὶ περὶ τὴν τὸ σκότειν.
Χιλιῶν κόσμων νεότης,
Τὴν ἡλιῶν πρώτη ἀνγῆ.

Ἡ ἀνύμφευτη νεοφύλα
Γρεῖναι τὸ νυμφίον,
Δροσιὰ σκορπῇ τὸ Θεῖον
Στὴ μαρμαίρη γῆ

Γλὺκα τὴ συντροφικόν
Χιλιῶν κόσμων ἤχοι,
Τ' ἀρχαῖον ζητιάνον οἱ στίχοι,
Τοῦ Ἐξόριστον ἡ στροφὴ.

Στὸ γάμο τῆς τὰ ρόδα
Δὲ φτάνουν γὰρ στεφάνει,
Γι' αὐτὴ τὸ φῶς δὲ φτάνει
Ποῦ λυγρὴ σὺν κερὶ.

ΝΕΚΡΟ

Κοιμᾶται, μὴ κανένας
Μπορεῖ γὰρ τὸ ξεπνήσῃ
Ἀρχίξῃ γὰρ ροδίσῃ
Ἡ πλοῦσια ἀγατολῇ.

Ὅλα ξεπνοῦν καὶ τρέχουν,
Μὰ κεῖνο δὲ ξεπτάει
Νὰ πεταχτῇ στὸ Μῆν
Ποῦ καίτοις τὸ καλεῖ.

Στὸ πάλιν κρο κρεββάτι
Ἀπλόμεται μὲ ἀχτίδα,
Σὰ φωτεινὴ λουρίδα
Τὴ βλέπεις γὰρ σταθῇ.

Καὶ λές, ἀπ' ὧρα σ' ὧρα
Τὸ σῶμα θὰ τινάξῃ
Νὰ σηκωθῇ ἡ ἀδράξῃ.
Τ' ὀλόχρεσο σπαθί.

Λέωνας Μαργαρίτης